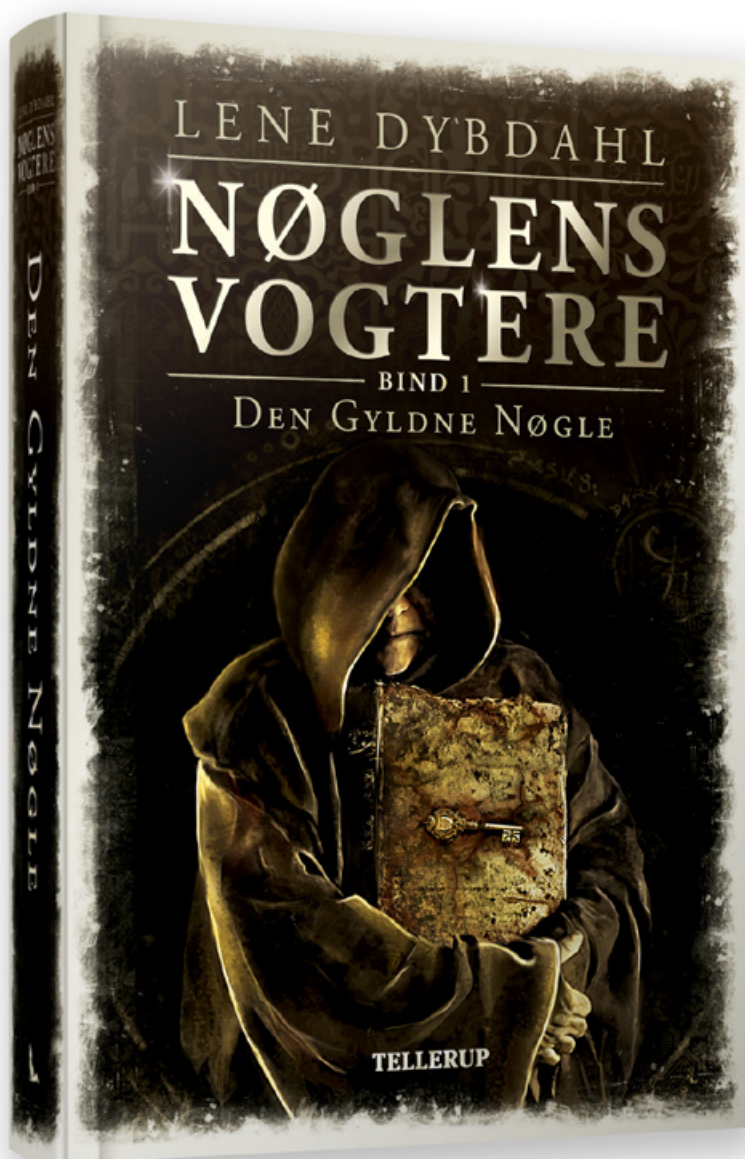

LÆS STARTEN AF ...

Prolog

*Kongedømmet Granada, Al Andalus,
d. 14. september 1492*

Det var nat i Alhambrapaladset, og alt åndede tilsyneladende fred og ro. Men et par sorte øjne stirrede uroligt ud i natten. Paladsets hersker, selveste sultanen Boabdil, lå søvnløs og grublede. Jorden skælvede. Rystelserne forplantede sig helt ind i hans hårde hjerte. Selvom der gik uger og sommetider måneder mellem de frygtelige brag og de skrækindjagende rystelser, vidste Boabdil at denne situation ikke blev bedre, kun værre.

Hans verden slog revner og var ved at krakelere. Med tiltagende uro fornemmede han, at den tidsboble som troldmanden havde skabt til ham, snart ville bryde og hans rige gå under.

Han foldede hænderne bag nakken og stirrede tænksomt ud ad det smukt udskårne vindue. Der måtte være noget han kunne gøre.

Månen kastede sit sølvskær på cypresser og appelsintrær i den lille patio nedenfor, og han satte sig op på den ene albue så han bedre kunne se. Månen stod i en skæv vinkel på himlen. Det så helt forkert ud. Han skælvede. Det var et dårligt varsel. Halvmånen havde altid ligget som en vugge på himlen og beroliget hans øje når søvnen ikke ville komme. Nu stod den som en dirrende krumkniv i en huggeblok.

Uroen lå som et tungt uhyre på hans bryst, og han snappede efter vejret. Med den arabiske viljestyrke han havde arvet fra sin mor, tvang han tankerne i andre baner. Ganske langsomt begyndte en idé at spire: han måtte have fat i Den Gyldne Nøgle. Dens enorme magiske kraft havde været med til at skabe dette sted. Den rummede uanede kræfter som måtte vendes til hans fordel. Hjertet slog kraftigere efterhånden som tankerne tog form. Nøglen var løsningen! Nøglen. Hjertet faldt til ro i forvisning om at han havde ret. Når først

troldmanden havde hørt hans befaling, kunne han igen koncentrere sig om det allervigtigste: at vinde krigen mod Kong Ferdinand og hans vantro lejesvende.

Boabdil satte sig op med et ryk og sparkede en silkepude over i et hjørne. Søvnens ville nok heller ikke bære ham med sit besøg i nat. Men nu havde han heller ikke tid! Han måtte have troldmanden i tale.

Sultanen rejste sig fra de bløde silkepuder og maste sig besværet forbi de to sovende haremskvinder og ud gennem det lette forhæng. Hans fødder berørte de kølige fliser og han nød den stille nattebrise, indtil endnu en rystelse under ham trak mørke skyer op foran øjnene.

Han ringede utålmodigt med en lille guldklokke, og eunukken kom langsomt på benene og indfandt sig adskillige lange minutter senere i Boabdils soveværelse. Den fedladne, tyndhårede tjener med kanintænderne åbnede knap nok øjnene, da han klædte sin herre på. Og han vikledede turbanen om hovedet på sultanen med en søvngængers uopmærksomhed, hvilket fik en hvid snip til at hænge ned over Boabdils højre øje. Sultanen åndede tungt ud gennem næsen. Hid-sigheden ulmede. Med besvær fik eunukken viklet det røde skærf om sultanens store mave, men ikke uden at klemme ham så hårdt, at der undslap ham en højlydt

prut, hvilket fik Boabdil til at snerre irriteret. Varme pletter af arrigskab tonede nu frem under det grå fuldskæg. Boabdil fnøs endnu en gang.

Den uduelige gamle eunuk! Skulle han nu til at antyde at selveste sultanen var blevet fed på sine gamle dage? Han måtte se at få ham skaffet af vejen. Jo før, jo bedre!

Eunukken fornemmede omsider sin herres dårlige humør, og før sultanen havde fået sin krumsabel ud af det juvelbesatte guldskrin, var han klogelig forsvundet. Men han havde glemt at give ham fodtøj på, så et øjeblik betragtede Boabdil overrasket sine tæer, som han (faktisk!) stadig kunne se under den store mave.

„Shaitans yngel,“ mumlede han ophidset. Han så sig et øjeblik hjælpeløst omkring. Hvor i Lucifers navn opbevarede man mon fodtøj? Før han fik fat i klokken for igen at ringe efter eunukken, som nu helt klart rangerede på en topti på hans personlige halshugningsliste, fik han øje på et par snabeltøfler ved siden af sengen. Så måtte det blive dem.

Han hastede gennem de lange søjlegange, og hvis han ikke havde været så ophidset, kunne han måske have nydt synet af månen som spejlede sig i bassinet inde mellem de slanke søjler til venstre og fik vandet til at ligne kviksølv.

Han lagde heller ikke mærke til vandets rislen som fulgte ham fra rum til rum, eller til de smukke digte der stod skrevet på væggene som eventyrlig arabisk graffiti i guld. Det eneste han tænkte på var Den Gyldne Nøgle.

Han trådte ind i tronsalen og så den velkendte trone for enden. Han pillede åndsfraværende ved de smukke udskæringer ved armlænet imens han med den anden hånd trykkede på en blå mosaiksten på væggen bag tronstolen. Et panel gled til side og åbenbarede et hulrum. Et lille, simpelt skrin af rosentræ lå derinde. Han smilede lettet og forventningsfuldt. Her lå løsningen på rigets problemer. Nøglen! Allah ske tak! Men da han åbnede det, fik han sit livs chok. Skrinet var tomt!

Vreden skyllede igennem hans årer med en kraft som en flod der bryder gennem en dæmning. Den havde ligget og ulmet der hele aftenen, og nu kunne han ikke længere holde den tilbage. Nu kunne det Shaitan-lynemig være nok!

Han hævede en marmorvase over hovedet parat til at smadre den ned i mosaikfliserne, men tøvede i sidste øjeblik. Han måtte tænke sig om. Han åndede tungt og forsøgte at få styr på raseriet. Sveddråber lå som perler i det grå fuldskæg. Kun én person havde

kendskab til det hemmelige rum bag tronen, og det var troldmanden.

Boabdil snappede efter vejret. Troldmanden! Troldmanden havde stjålet hans nøgle. Han overvejede endnu en gang at smadre vassen, men satte den åndsfraværende fra sig. Hvordan skulle han gribe det an? Troldmanden indgød ham altid et vist ubehag som gjorde at Boabdil instinktivt helst ville stå på god fod med ham. Ikke mindst på grund af det han nu ville bede ham om.

„Stille og roligt,“ sagde han for sig selv, da han åbnede døren til trappen. „Stille og roligt.“ For samarbejdets skyld. Ikke hidse sig op. Men vreden var ikke sådan at slippe af med. Så da han hastede ned ad den fugtige stentrappe til troldmandens laboratorium, gav hans eder genlyd i de øde gange, kun afbrudt af skrig fra fangekældrene.

Troldmanden var ikke gået i seng, men sad og tog notater med en fjerpen i en tyk bog. Han fór sammen da sultanen sparkede døren op.

„*Yla'an haramak!*“ buldrede sultanen og trak krum-sablen. „Hvor er den?“

„Hvad taler du om?“ sagde troldmanden køligt. Han ignorerede Boabdils forbandelser mod hans kone – han havde jo ingen – og skubbede roligt sultanens krum-sabel lidt til side.

„Den Gyldne Nøgle,“ hvislede Boabdil og stirrede insisterende ind i troldmandens hvidlige øjne. „Den er væk!“

Troldmanden stillede fjerpenen tilbage ved siden af blækhuset og lukkede omhyggeligt bogen.

„Nøglen er ikke væk, min herre,“ sagde han i et slesk tonefald så man kunne mistænke ham for at gøre grin med Boabdil, „den er i sikkerhed. Kom med.“

Sultanen fnøs, men fulgte dog med troldmanden ind i det tilstødende lokale. Det var et mindre rum, sparsomt møbleret med en puf, et rundt messingbord med et testel af glas og så en lang reol, som dækkede hele rummets ene væg.

Troldmanden tog fat i en fakkell, som sad fast på væggen ved siden af, og trak den nedad. Der lød en dyb rumlen og halvdelen af reolen forsvandt ind i klippevæggen. Sultanen gispede overrasket. Han kendte stadig ikke alle Alhambras hemmeligheder selvom han havde hersket her siden han var 24.

Der lød en messen inde fra det hemmelige rum. Der var dunkelt og køligt derinde. Fakler langs de nøgne klippevægge sendte lange skygger mod dem, men gav ikke meget lys. De gik nærmere. En flok mænd stod i en halvcirkel. De var iført sorte kutter og lignede katolske munke. På en trone af sten omtrent midt i

rummet sad en mand med armene bundet til tronens kolde armlæn, og benene surret fast til soklen.

Det slog Boabdil at alle omkring ham var lysere i huden end han selv. Hvilken frækhed at lade de vantro hunde komme ind i hans palads uden tilladelse!

Han gloede hvast på troldmanden.

Den fastbundne mands ansigt var forslået, og kroppen blødte flere steder fra væskende sår. Han så ud til at være blevet gennembanket, men der lyste en vilje i hans øjne der fik sultanen til at sænke sit blik.

„Dette er Roberto Reyes,“ sagde troldmanden, og mændenes messen hørte op. „Han er en kristen ridder, og regnes blandt de stærkeste, modigste og kløgtigste blandt sine mænd. Jeg har hentet ham fra provinsen Aragonien, fordi det står skrevet, at han skal være nøglens første vogter. Han har nu bevist sit mod og gennemlevet tre nætters tortur for at vise at han er den rette bærer. Om lidt skal hans ...“

Boabdil afbrød troldmanden.

„Hvad er det for noget sludder? Nøglen er smedet til mig personligt. Jeg har ikke bedt dig om at udlevere den til nogen. Og da slet ikke til fjenden!“

Ved det sidste ord spyttede Boabdil på stengulvet og så strengt rundt i kredsen af hvide mænd.

Troldmanden så på Boabdil med en smule foragt,

og Boabdil kløede sig lidt i sit gråsorte fuldskæg. Han blev pludselig opmærksom på at han som araber var i undertal, selv hvis man talte den forræderiske troldmand med.

„Det står skrevet,“ sagde troldmanden igen, „at nøglens første vogter skal tilhøre slægten Reyes, og at han skal vogte nøglen med sit liv. Disse mænd er alle kristne riddere, som har svoret mig troskab. De er udvalgt på grund af deres hjerters renhed, og de har ikke del i din krig mod Kong Ferdinand. Nu skal señor Reyes' indvielsesritual til det nyoprettede broderskab fuldføres.“

Broderskabets leder trådte frem. Han bar også en sort kutte, men om livet havde han et gyldent skærf i stedet for et sort. Han trak en kort daggert ud af ærmet og gik hen til den forpinte mand i stolen. Det glimtede ildevarslende i knivsbladet.

„Vent,“ sagde sultanen og løftede hånden.

Han var sikker på at resten af indvielsesritualet ville blive blodigt og smertefuldt, og han ville have svar på sit spørgsmål før han skulle overdøve mandens skrig og risikere at få blod på snabeltøflerne.

„Hvor står det skrevet? Og hvorfor?“

„Har du glemt Ahms profeti?“ spurgte troldmanden. De krogede fingre søgte i kåbens dybe folder.

LENE DYBDAHL
**NØGLENS
VOGTERE**
BIND 1
DEN GYLDNE NØGLE

Med en rystende hånd rakte han Boabdil en gammelt udseende pergamentrulle.

KAPITEL 1

Sandheden

David skyndte sig hjem fra skole. Han og hans tvillingesøster Laura fyldte 13 år i dag, men i morges havde mor sagt at de skulle vente med at få deres gaver til de havde været i skole.

Han havde fri en time før parallelklassen om onsdagen, og det betød at hvis han trampede lidt hårdere i pedalerne, kunne han nå hjem og have en hel times fred og ro, før Laura kom hjem.

Han holdt øje med overvågningskameraet over banen da han drejede om hjørnet, og præcis som altid undgik han at blive fanget af det døde øje. Han trak

cyklen hen over gangbroen over jernbanen og undgik hvert kamera på stationen ved enten at gå bagom eller vente til de drejede lidt til den ene side, så han kunne gå sikkert forbi.

Dennis fra klassen havde sagt til ham at han var sindssyg eller overtroisk eller sådan noget, fordi han altid gik uden om kameraerne.

„Det bringer uheld at blive fanget i dem,“ sagde David bare og gad ikke snakke mere om det.

Laura gjorde det samme. Han troede da at alle børn lærte at være forsigtige, men åbenbart ikke Dennis.

Han skulle aldrig have fortalt ham det. Nu troede han sikkert at hans forældre var vildt mærkelige. Men ud over at hans mor stammede fra Spanien, var der ikke noget særligt mærkeligt ved hende. Lige bortset fra at hun hed Reyes til efternavn – og det blev hun ved med at gøre, *selvom* de flyttede.

Når alle andre normale mennesker flyttede et nyt sted hen, havde David altid lært at man fik et nyt efternavn fra *Folkeregistret*. Og så skulle man glemme det gamle. Totalt. Som om man aldrig havde heddet det. Men ens fornavn beholdt man selvfølgelig.

For tiden hed de Andersen. Og det havde de gjort de sidste tre års tid. Også mor – *selvom* hun ville be-

holde Reyes som sit navn. Far sagde det var bedre at lade være, men mor stod bare fast.

„Så hedder jeg Cecilia R. Andersen, hvis det kan gøre dig tilfreds!“

Og det kunne det godt. David og Laura fik også lov til at hedde R denne her gang. David sagde selvfølgelig ikke til nogen hvad R rigtigt stod for. Det spanske navn var hemmeligt, så hvis nogen spurgte, sagde han bare: „Det er privat.“

Sådan sagde hans far tit.

Og hvis de virkelig plagede ham for at fortælle hvad det skide R stod for, sagde han: „Roland.“

Det var selvfølgelig løgn, men David havde engang læst om en tempelridder der hed Roland, og det syntes han var sejt, så derfor fandt han bare på det. Laura brugte det også. Men det var mest fordi det også lød lidt som et efternavn, sagde hun.

Han drejede ned ad Poppelvej, svingede op ad Kastanje Allé, og drejede til sidst ind på Elmevænget. Han sprang af cyklen i et elegant hop foran det velkendte gule hus. Forpustet smed han den fra sig i græsset og låste sig hurtigt ind. Han tjekkede uret: kvart over et. Så havde han tre kvarter før Laura kom hjem. Og han vidste lige præcis hvor han ville gå på opdagelse: fars kontor.

David var selvfølgelig ikke så fej at han ville give sig til at lede efter sine fødselsdagsgaver. Helt ærligt! Så var det jo ikke en overraskelse, og hvad var det fede så egentlig ved at få en gave? Men fars kontor var alligevel et sted man ikke kunne komme hvis der var nogen hjemme, for det var forbudt område – især for børn.

David lagde hånden på håndtaget og trak forventningsfuldt vejret ind. Det kildrede altid i maven før han åbnede døren til fars kontor.

Han trådte ind i et stort værelse, der kunne minde om et gammeldags bibliotek. I den ene ende henne ved vinduet stod et stort, brunt skrivebord med en ældgammel computer på. En af den slags med en tykmavet skærm og en harddisk på størrelse med en opvaskebalje. David gad ikke engang tænde den; han var i tvivl om den overhovedet kunne trække et spil der var mere avanceret end minestryger eller syvskabale.

Hans favoritspil handlede om en lejemorder der var med i en berygtet sekt, der kaldte sig Assasinerne. Han elskede at snige sig rundt i de smalle gyder og hoppe fra tag til tag med den lange kappe flagrende efter sig i den gamle by, hvor det foregik.

Men dét kunne man under ingen omstændigheder

spille på det gamle hakkebræt hér. Den eneste grund til at han overhovedet kendte det, var at han havde spillet det hos Dennis. Han havde sin egen PlayStation. Sådan én stod selvfølgelig øverst på Davids ønskeseddel, men han vidste godt at han ikke fik den. Det havde far ligesom slået godt og grundigt fast. Især med bemærkningen om at det var uhøfligt at ønske sig så dyr en gave.

Han rettede blikket mod de høje reoler i mørkt træ som stod langs væggen. De fleste af bøgerne havde flotte indbindinger, men mange af dem var på spansk, så det var ikke dem David gik efter i første omgang. På den tredje væg var nemlig monteret tre hylder, og her opbevarede far alle sine historiske genstande.

David stillede sig op på kontorstolen for at kunne nå den øverste hylde. Her lå krumssablen!

Han tog den forsigtigt med begge hænder og kravlede adræt ned på gulvet igen, så han bedre kunne tage den i øjesyn. Det var et smukt våben med guldskæfte og sølvklinge. Solen reflekteredes i dens skarpe, krumme blad da David vendte den om. I det blanke metal var der indridset nogle smukke mønstre der ved nærmere undersøgelse viste sig at være arabiske skrifttegn.

Han holdt drømmende sværdet op foran sig.

I horisonten stod tre kameler i en oase og drak vand af en kilde. På jorden sad tre kutteklædte mænd og pudsede deres våben. De var svedige efter mange dagsrejsers ridt i den uendelige ørken.

David, som nu var den berygtede og skrækindjagende dygtige snigmorder, Stormester Sinan, gik langsomt frem mod sine fjender: disse tre tempelriddere havde forrådt deres egne. Med et øvet hug kappede han hovedet af den første så blodet sprøjtede ...

„Daaaaavid!“ brølede hans far, og David blev så forskrækket, at han nær havde kappet hovedet af ham også. „Hvad i hede hule helvede laver du herinde?“

Han gad åbenbart ikke høre svaret, for da David skulle til at forklare sig, fortsatte han bare med at skælde ud.

„Er du klar over, hvad det er du står med i hænderne?“

„Ja, det er en krumsab...“

„Nej, det er en *saif*...“

Nu var det jo ikke ligefrem alle der kendte forskel på antikke græske og arabiske sværd.

Dauids kinder blussede af irritation. Hans far skulle *altid* rette på ham.

„Og det er desuden sagen totalt uvedkommende! Du kunne jo være kommet til skade, David. Har jeg

ikke sagt til dig tusind gange at jeg ikke vil have at du snuser rundt herinde? Det er privat!“

Det er privat, vrængede David, men kun i tankerne.

Far hev sværdet ud af Davids hænder så det gjorde lidt ondt i fingrene, og lagde det skramlende på plads på den øverste hylde. Han var lige ved at vælte over kontorstolen, og det så ret sjovt ud, så Davids ene mundvig gled lidt i vejret.

„Kan du så se at komme ud,“ tordnede far da han så det. „UD!“

David skyndte sig ud. Nu var hans humør fuldstændig ødelagt. Lortefar. Hvorfor måtte han aldrig få noget at vide om det han lavede? Troede han virkelig at David kunne finde på at ødelægge de fine ting på hans kontor? Han havde ikke engang gidet hjælpe ham med den stil han havde skrevet om ridderborge i Spanien.

Han gik ud i køkkenet.

„Hvad tuder du for?“

Så var Laura kommet hjem.

„Jeg tuder ikke, din idiot,“ sagde David og blev rød i kinderne.

Laura ignorerede ham og åbnede køleskabet for at se om der var noget lækkert.

David betragtede sin irriterende 15 minutter æl-

dre tvillingsøster. Hendes mørke fletninger var ved at gå op, og de sorte Hummel-joggingbukser var ved at være lidt korte i benene. Hun var allerede et halvt hoved højere end ham, hvilket var endnu en ting på listen over irriterende ting ved hende.

Hun lukkede køleskabet og fandt noget Nutella i skabet.

„Skal du have én?“ spurgte hun og gav sig til at smøre en stor mad.

David sagde ingenting. Han gloede bare på hende mens han ventede på at far skulle komme og snuppe hende på fersk gerning. Nutella var kun til om lørdagen, og lige nu var han så sur at han ikke engang gad advare hende om at far var kommet tidligere hjem fra arbejde.

„Laura!“ sagde far da hun tog den første bid.

Laura fór sammen.

„Jeg troede vi var enige om kun at spise Nutella om lørdagen.“

Det havde de nu aldrig været enige om, tænkte David. Men far lød ikke engang sur længere. Det ærgrede David.

Laura stod og så forfjamsket på sin mad – skulle hun spise den eller spytte den ud? Så gjorde far det helt ufatteligt at han smilede til hende og sagde: „Nå

pyt, det er jo jeres fødselsdag i dag. Vil du ikke også have én, David?”

Hvor uretfærdigt! Var Laura hans lille kæledægge eller hvad?

„Vil du ikke?“ spurgte far da David stadig ikke havde svaret.

„Øh ... jo tak.“

Maven rumlede, og han gad heller ikke bruge resten af fødselsdagen på at være sur. Nu måtte mor også snart være her så de kunne få deres gaver.

Han gik ind i stuen og smed sig i hjørnesofaen. Fjernbetjeningen var faldet på gulvet. Da han fandt den, havde Laura smækket fødderne op på bordet lige ved siden af. Hun så glad ud. Hun havde allerede glemt episoden fra før.

„Hvad håber du, du får?“ spurgte hun.

„Jeg gider ikke snakke om det.“

„En PlayStation?“

„Du ved godt det ikke kommer til at ske.“

Han zappede og lod som om han fulgte med i programmet. Det var et historieprogram om nogle kæmpestore sten et sted i England.

„Jeg tror du får ...“

„Hold mund, siger jeg! Du ved det ikke, og jeg gider ikke have at du gætter på det!“

Det skramlede ved hoveddøren, og de kunne høre mor komme ind.

Laura skar et provokerende ansigt og rejste sig.

Mor pustede derude. Hun havde været på indkøb og købt det halve af butikken. De gik ud til hende. Hun tog jakken af og hængte den i entreen. Hendes brune øjne lyste af glæde da hun så dem, og hun purrede lidt op i sit korte, sorte hår da hun gik forbi spejlet i gangen og ind i køkkenet.

Far lagde sine tynde arme omkring hendes runde former og gav hende et stort kys på munden.

„Hvad er alt det til?“ spurgte Laura nysgerrigt da de lagde maden i køleskabet. Mange af tingene havde hun hverken set eller smagt før.

„Jeg har tænkt mig at lave et spansk festmåltid for jer i aften,“ sagde mor glad og sendte et forventningsfuldt smil til far. Han rømmede sig og fingererede nervøst ved sin pibe, som han altid gik med i lommen, men som aldrig var tændt. I hvert fald ikke hvad mor vidste af, for hun var nemlig blevet enig om at han skulle lægge den på hylden. Han dykkede ned bag avisen og tyggede lidt på pibespiden i smug.

Holdt de mon noget hemmeligt?

Mor satte en kande kaffe over, og endelig hentede hun deres gaver.

„Skal vi pakke op hver for sig, eller får vi ikke det samme?“ spurgte Laura da hun så gaverne. Da de var små pakkede de tit gaverne op på hver sit værelse for ikke at kunne gætte hvad de fik, hvis den anden var hurtigere til at pakke ud.

„I kan godt pakke dem ud her.“

Laura fik en spanskordbog i lommestørrelse og et par fede sneakers. Hvis de ikke havde været i pigefarver, var det lige før David godt selv kunne have tænkt sig dem.

David fik en Real Madrid-trøje med nummer 1 på ryggen, og han var ved at sprænges af begejstring da han så den. Han tog den straks på. Benskinnerne fra samme klub passede også perfekt.

Senere på aftenen da de havde spist en overdådig spansk middag, kom far og mor ind i stuen og stillede sig ved siden af fjernsynet på en meget underlig måde. Man kunne se at far var forlegen ved situationen.

„Der er noget vi ikke har fået talt med jer om,“ begyndte han.

Åh nej, tænkte David, nu skal vi til at høre om hår på pikken eller noget andet flovt.

Men heldigvis var det ikke noget i dén retning far begyndte at tale om. David slappede lidt mere af.

„Vi har jo flyttet en del gange ...“

Laura blev anspændt. Hun hadede at flytte. Og selvom de havde fået det forklaret tusind gange, kunne hun stadig ikke forstå hvorfor det var nødvendigt at skifte navn og adresse, hver gang der var gået tre år.

Det kunne måske være til at holde ud hvis man så bort fra alt besværet med at pakke deres liv i triste grå flyttekasser, men det som gjorde det ulideligt var at de aldrig kunne vende tilbage igen. Ikke engang på besøg. Og sms-veninder forsvinder, som hun altid sagde til mor.

Mor var med i et hemmeligt forskningsprojekt, som gjorde det nødvendigt at skifte arbejdssted sommetider. Det var meget vigtigt at hendes firmas oplysninger ikke faldt i hænderne på spioner fra en udenlandsk virksomhed, som hed AGKB. De ville gøre hvad som helst for at få fat i de informationer mor fandt frem til.

„Og jeg har spurgt hundrede gange hvorfor mor ikke bare kan få et andet arbejde,“ sagde Laura surt, for hun gad helt ærligt ikke at høre mere om det på deres fødselsdag.

„Vi har ikke fortalt jer hele sandheden,“ sagde mor med en dyb vejrtrækning og fortsatte: „Det er faktisk slet ikke mit arbejde som er skyld i at vi skal flytte så ofte ...“

Laura trak vejret ind til et kæmpe raserianfald, og

David begyndte allerede at blinke med øjnene, for han kendte sin søsters temperament.

„Hvorfor fanden var det så nødvendigt at flytte så mange gange?!“

„Tag det roligt, Laura,“ sagde far og lagde en hånd på hendes skulder.

Hun fnøs og stirrede olmt på ham.

„Vi har skjult noget af sandheden for at beskytte jer. AGKB er ikke en udenlandsk virksomhed. Det er et navn mor og jeg har fundet på som en slags forkortelse. Det står for *Agakhaner-Brigaden*.“

Han holdt en pause for at se om navnet virkede dem bekendt.

David rynkede panden. Havde han læst om dem et sted?

„Agakhanerne, som de også kaldes, er en forgrening af den sekt der kaldes Assasinerne,“ fortsatte far.

David gispede. Han havde læst bøger om den hemmelige arabiske sekt der havde specialiseret sig i at snigmyrde folk.

„De er ekstremt farlige, og mor og jeg er på flugt fra dem. Det er derfor vi bliver nødt til at flytte så tit. Og jeg har lovet mor at I fik sandheden at vide på jeres 13-års fødselsdag, for på et tidspunkt ville I alligevel selv begynde at regne noget af det ud.“

David kom i tanke om legen med at gemme sig for overvågningskameraerne inde i byen. Var det mon noget man kun gjorde i deres familie fordi de var på flugt fra ... Agakhanerne? Det havde bare virket så *normalt*.

Laura så meget opmærksomt fra den ene til den anden.

„Vil det sige at vi er på flugt fra en brigade af professionelle lejermordere?“